

Arrest

nr. 62 659 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 november 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Wat betreft de aangehaalde elementen, (art. 3 en art. 8 EVRM, dat betrokkene geen band met land van herkomst heeft, dat hij ambtshalve afgeschreven zou zijn in Marokko, er geen bankrekening en geen toekomstperspectief heeft) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen.

Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij onontvankelijkheid zouden behoren, dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 4.11.2009 enkel ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009, en niet vanwege de aangehaalde elementen.

Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen bij de gegrondheid zouden behoren, d/ent opgemerkt te worden:

ten aanzien van het inroepen van art. 8 van het EVRM, dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM;

ten aanzien van de vermeende schending van art. 3 van het EVRM, dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie;

ten aanzien van de stelling van de advocaat van betrokkene dat deze geen enkele band of toekomstperspectief meer heeft in het land van herkomst, onmogelijk kan terugkeren naar Marokko gelet op het feit dat betrokkene daar ambtshalve is afgeschreven en er geen bankrekening heeft, zodat hij geen visum kan aanvragen voor België. De advocaat legt hier geen bewijzen van voor. De loutere vermelding dat betrokkene geen banden meer heeft met het land van herkomst en er niet naar kan terugkeren omdat hij ambtshalve afgeschreven is of er geen bankrekening heeft, vormt op zich geen grond tot regularisatie. Betrokkene dient minstens een begin van bewijs hiervan te leveren.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A dat bepaalt dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Ondanks het feit dat betrokkene een geloofwaardige poging heeft ondernomen, slaagt hij er niet in op voldoende wijze aan te tonen dat hij vijf jaar ononderbroken in België heeft verbleven. Betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen en medische attesten voor die zijn onafgebroken verblijf moeten aantonen, maar deze stukken hebben op een na betrekking op de periode vanaf april 2005. Verschillende niet gedateerde getuigenverklaringen vermelden enkel dat de getuigen betrokkene sinds enkele jaren kent, zonder te specificeren sinds wanneer. Aangezien hieruit niet kan worden opgemaakt of betrokkene vijfjaar ononderbroken in België is, kunnen deze getuigenverklaringen niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Wat betreft een niet gedateerde verklaring van een apotheker waarin gesteld wordt dat betrokkene sinds 2004 klant is in zijn zaak; een enkele, ongedateerde verklaring dat betrokke-

ne sinds 2004 in België verblijft is onvoldoende om te bewijzen dat betrokkene zich kan beroepen op een ononderbroken verblijf van vijfjaar.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering ook moge zijn (de advocaat van betrokkene staat dit met een bewijs van bereidheid om Nederlands te leren, alsook met getuigenverklaringen) dit doet niets af aan de voorwaarde van vijf jaar onafgebroken verblijf (*supra*). Deze elementen kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Met betrekking tot het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking kwam met het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt het volgende:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing

krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over. Daarenboven dient in casu te worden opgemerkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend teneinde een verblijfsvergunning te bekomen op grond van artikel 2.8 A van de 19 juli 2009. Dit artikel bepaalt dat verzoeker een ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar dient aan te tonen en dat hij voor de datum van 18 maart 2008 een geloofwaardige poging diende te ondernemen om een wettig verblijf in België te bekomen. Aan de tweede voorwaarde heeft verzoeker voldaan, wat tevens in de bestreden beslissing wordt bevestigd. Met betrekking tot het ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar dient te worden opgemerkt dat de overtuigingsstukken zoals die werden voorgelegd door verzoeker miskend worden. Het was de toenmalige raadsman van verzoeker die essentiële overtuigingsstukken niet vermeld en gevoegd heeft bij de door hem ingediende aanvraag.

Overtuigingsstukken die precies aantonen dat verzoeker wel vijf jaar ononderbroken in België was. Deze stukken worden als dusdanig bij onderhavig verzoekschrift gevoegd zodat het ononderbroken verblijf van verzoeker alsnog kan worden aangetoond.

Stuk 1: bewijs voor verblijf in België in het jaar 2004: attest van apotheek AVICENNA

Stuk 2: bewijs voor verblijf in België in het jaar 2004: huurovereenkomst + attest van dokter Ajaou

Stuk 3: bewijs voor verblijf in België in het jaar 2005: attest van dokter Ajaou + document van het OCMW

Stuk 4: bewijs voor verblijf in België in het jaar 2006: attest van dokter Ajaou + document van het OCMW

Stuk 5: bewijs voor verblijf in België in het jaar 2007: attest van dokter Ajaou + document van het OCMW + brief van de advocaat

Stuk 6: bewijs voor verblijf in België in het jaar 2008: attest van dokter Ajaou + document van het OCMW

Stuk 7: bewijs voor verblijf in België in het jaar 2009: attest van dokter Ajaou + document van het OCMW ± document van het Huis van het Nederlands Uit al deze stukken blijkt het ononderbroken verblijf van verzoeker ontegensprekelijk.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevoeg niet evenredig met de gevolgen. Daarenboven stelt verzoeker terecht dat hij wel over voldoende bewijzen beschikt om aan te tonen dat hij ononderbroken in het Rijk heeft verbleven voor de datum van 28 april 2005. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. Bij gevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 van de Vreemdelingenwet en dienaangaande tevens verwijst naar artikel 7 van voormelde wet, mist zijn betoog juridische grondslag. Immers hebben de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet betrekking op een verwijderingsmaatregel, terwijl de bestreden beslissing in casu een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft. Noch artikel 7, noch artikel 8 van de Vreemdelingenwet hebben uitstaans met dergelijke beslissing.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Door louter voor te houden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is, toont verzoeker niet aan dat de motivering niet pertinent en draagkrachtig is. Dit te meer nu verzoeker zijn eigen argument ontkracht door te stellen dat zijn persoonlijke gegevens vermeld in de bestreden beslissing aantonen dat deze van toepassing zijn op hem.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij in essentie betoogt dat zij wel degelijk een ononderbroken verblijf van vijf jaar heeft aangetoond, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. De beoordeling van de materiële motiveringsplicht houdt een beoordeling in van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd om de wijze waarop hij wenst dat van deze discretionaire bevoegdheid gebruik wordt gemaakt te verduidelijken in een beleidsrichtlijn.

2.5. Uit verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat hij zich onder andere heeft gebaseerd op criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In casu betwist verzoeker enkel de motivering inzake de toepassing van criterium 2.8.A van de instructie.

Criterium 2.8.A bepaalt dat de vreemdeling die zich hierop baseert moet kunnen aantonen dat hij voldoet aan de cumulatieve voorwaarden dat hij beschikt over een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar in België voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf en dat hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft gehad, waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum, of geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om in België een wettig verblijf tot stand te brengen:

“2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. (...) Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Verzoeker stelt dat zijn toenmalige raadsman de essentiële overtuigingsstukken niet heeft vermeld en gevoegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 november 2009. Verzoeker voegt daarom bij zijn verzoekschrift een reeks documenten waarvan hij stelt dat deze alsnog kunnen aantonen dat hij een onderbroken verblijf van vijf jaar in België heeft gehad.

Waar verzoeker voorhoudt dat zijn toenmalige raadsman de essentiële overtuigingsstukken niet gevoegd heeft bij de aanvraag, dient gesteld dat het aan de vreemdeling die om een gunstmaatregel verzoekt, hetgeen in casu het geval is, toekomt om bij zijn aanvraag alle noodzakelijke documenten en inlichtingen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Verzoeker kan zich in die zin niet verschuilen achter een eventuele nalatigheid van zijn toenmalige raadsman.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 november 2009 de volgende stukken voorgelegd heeft, zoals samengevat in de inventaris:

- kopie paspoort,
- kopie huurovereenkomsten,
- attesten gekendheid,
- brief 30 mei 2007 van vorige advocaat.

In de bestreden beslissing worden de bij de aanvraag aangevoerde stukken als volgt beoordeeld:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A dat bepaalt dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Ondanks het feit dat betrokkene een geloofwaardige poging heeft ondernomen, slaagt hij er niet in op voldoende wijze aan te tonen dat hij vijf jaar ononderbroken in België heeft verbleven. Betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen en medische attesten voor die zijn onafgebroken verblijf moeten aantonen, maar deze stukken hebben op een na betrekking op de periode vanaf april 2005. Verschillende niet gedateerde getuigenverklaringen vermelden enkel dat de getuigen betrokkene sinds

enkele jaren kent, zonder te specificeren sinds wanneer. Aangezien hieruit niet kan worden opgemaakt of betrokkene vijf jaar ononderbroken in België is, kunnen deze getuigenverklaringen niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Wat betreft een niet gedateerde verklaring van een apotheker waarin gesteld wordt dat betrokkene sinds 2004 klant is in zijn zaak; een enkele, ongedateerde verklaring dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft is onvoldoende om te bewijzen dat betrokkene zich kan beroepen op een ononderbroken verblijf van vijf jaar.”

Deze motivering vindt grondslag in het administratief dossier. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om op basis van de voorgelegde stukken te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de criteria van punt 2.8.A nu hij geen ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag heeft aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing an sich niet betwist, doch slechts aangeeft dat de stukken die hij nu bij zijn verzoekschrift voegt wel voldoende zijn om zijn ononderbroken verblijf van vijf jaar in België aan te tonen. Uit nazicht van de stukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift blijkt echter dat al deze stukken tevens werden voorgelegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 4 november 2009 en het aldus de stukken betreft die de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beoordeeld heeft doch onvoldoende bevonden heeft om een ononderbroken verblijf op het grondgebied van minstens vijf jaar aan te tonen. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Uit de bespreking hoger blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij deze correct beoordeeld heeft en dat hij in redelijkheid besloten heeft dat verzoeker niet voldoet aan punt 2.8.A van de instructie. Verzoekers betoog kan hieraan geen afbreuk doen.

Het enig middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER